

Η Θεοκτονία ισούται με την πατροκτονία (Μητροπολίτης Μαυροβουνίου και Παραθαλασσίας Αμφιλόχιος Ράντοβιτς)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2eS9KZM>]

1. Σύμφωνα με τη βιβλική αντίληψη, η «Πατροκτονία» ανήκει στην ίδια την ουσία του προπατορικού αμαρτήματος. Η απόπειρα του ανθρώπου να γίνει Θεός με τον απαγορευμένο καρπό και όχι με την εναρμόνιση της θέλησής του και των πράξεών του προς την εντολή και το θέλημα του Θεού, είναι η πρώτη απόπειρα απομάκρυνσης του Θεού απ' τον κόσμο και τη ζωή· είναι η πρώτη απόπειρα παραγκωνισμού του Θεού απ' την ανθρώπινη συνείδηση εν ονόματι «της αυτεπαγγέλτου Θεότητας» του ανθρώπου. Αυτή η εκτόπιση του Θεού από τη συνείδηση και τη ζωή, ως λήθη του Θεού και ως ανακήρυξη της εντολής του σε ψευδή εντολή, ισοδυναμεί με «πατροκτονία». Η ουσία κάθε αθείας απ' αυτή την πρώτη μέχρι και την πιο πρόσφατη είναι η θέση: ο Θεός είναι εμπόδιο για την ευτυχία του ανθρώπου. Ο δαιμονικός ψίθυρος του όφεως στην Εύα ότι ο Θεός και ο λόγος Του είναι ψεύδος και ότι η πραγματική ζωή και γνώση βρίσκονται έξω από το Θεό είναι ταυτόσημη με την αντίληψη του Μαρξ και του Σαρτρ ότι ο Θεός αποτελεί την αλλοτρίωση και την «κένωση» του ανθρώπου απ' την αληθινή του ανθρωπιά, και, ότι ο άνθρωπος έχει ιερό χρέος και να διαψεύσει και να αρνηθεί ένα τέτοιο Θεό χάριν της αξιοπρέπειάς του.

Το

παρελθόν του ανθρώπου μάς μαρτυρεί ένα αδιαμφισβήτητο γεγονός. Κατά τη διάρκεια όλης της γνωστής ιστορίας του ο άνθρωπος βρίσκονταν και βρίσκεται μπροστά σ' ένα δίλημμα: πώς να πραγματώσει το νόημα και την πληρότητα της ύπαρξής του; Μέσα από το Θεό ή μέσα από τον εαυτό του και το κτιστό περιβάλλον του; Που σημαίνει: Μέσα από το Θεό και τη χρησιμοποίηση της φύσης και του κόσμου σύμφωνα με την ευλογία Του, ή μέσα από τον ανευλόγητο καρπό, μέσα δηλαδή από τη χρησιμοποίηση της φύσης έξω από το Θεό και παρά την εντολή του Θεού; Αυτός ήταν ο πειρασμός του Αδάμ και της Εύας και, έκτοτε, ο παντοτεινός πειρασμός του ανθρώπου. Στα κατάβαθα της ανθρώπινης συνείδησης και του υποσυνείδητου καθώς και σ' όλες τις εκδηλώσεις της ζωής του ανθρώπου κρύβεται αυτό ακριβώς το δίλημμα σαν πρόκληση της ελευθερίας του. Η «θεοκτονία ίσον πατροκτονία» είναι, λοιπόν, η ουσία της ιστορικής πτώσης του ανθρώπου. Κάθε φορά που ο άνθρωπος εκλέγει για τροφή τον καρπό -όχι ως δώρο Θεού ζωοποιημένο απ' την ευλογία Του, αλλά σαν ανευλόγητο καρπό απ' το ξύλο της γνώσης του καλού και του κακού- λησμονεί ότι η εντολή του Θεού είναι η ζωή του ίδιου του καρπού, φονεύει το Θεό μέσα του και αυτοκαταδικάζεται στο θάνατο, πεθαίνει. Πεθαίνει πρώτα πνευματικά και κατόπιν και βιολογικά. Γι' αυτό η μοναδική βεβαιότητα που συνοδεύει τον ιστορικά δεδομένο άνθρωπο, απ' τη γέννησή του μέχρι το τέλος της επί γης ζωής του, είναι ότι αυτός είναι ον θνητό, όπως θνητή είναι και η κοιλιά της μητέρας απ' όπου γεννήθηκε και η γη και οι

καρποί της απ' τους οποίους τρέφεται. Η φθαρτή τροφή υψώνει στη συνείδηση του ανθρώπου τη φθορά και το θάνατο σε αξίωμα βασικού νόμου της ζωής.

2. Αυτή καθ' εαυτή η πτώση διατάραξε την ανθρώπινη ζωή· έκανε παθολογικό τον τρόπο της ύπαρξης του ανθρώπου, καθώς και της σχέσης του με το Θεό, τον εαυτό του και τον κόσμο. Και επειδή ο άνθρωπος είναι από τη φύση του κοινωνικό ον και γι' αυτό στραμμένος προς τον άλλο και δεν μπορεί χωρίς αυτόν, γεννάται απ' αυτή την παθολογική κατάσταση διττή σχέση προς τον άλλο: είτε δουλική, είτε τυραννική. Η ψευδής ελευθερία αντί να του προσφέρει την απελευθέρωση, όπως περίμενε εξαπατημένος από τον δαίμονα, τον παραδίδει αναγκαστικά στην τυραννία της φύσης και στη δουλεία του θανάτου. Παίρνοντας το δρόμο της «πατροκτονίας» και της βίας κατά του Θεού και της εντολής Του, ο άνθρωπος μολύνεται απ' την τυραννική ψυχολογία: μεταβάλλεται σε ναρκισσευόμενο τύραννο, που διακατέχεται πλήρως απ' τον πόθο για φίλαυτη κατοχή οποιουδήποτε βρίσκεται γύρω του. Δούλος και τύραννος ταυτόχρονα. Δούλος μεν και αντάρτης απέναντι στον ισχυρότερο, τύραννος δε απέναντι στον πιο αδύνατο· τυραννία είναι, κατ' ουσίαν, η άλλη όψη της δουλικής αδυναμίας. Έτσι, ο άνθρωπος κατασκευάζει απ' αυτό το διεστραμμένο είναι του τόσο τις αυθεντίες του όσο και τους «θεούς» του «κατ' εικόνα και ομοίωση» δική του.

(συνεχίζεται)